

anden Forbrydelse, har det været nødvendigt, naar man vil gjøre denne Handling strafbar, her at foreslaa det høie Thing en Straffebestemmelse for den, og vi have da troet at kunne foreslaa Straffen bestemt til Bøder uden Fastsettelse af noget Maximum eller Minimum. Det er en Handling, som allerede er belagt med Straf i Danske Lov, hvor der blev skjælnet imellem, om det skete i Segn eller paa farende Veie eller i Optagerens Hus. Den nugældende Bestemmelse findes i Forordningen af 1794 § 42, hvor der skjælnes imellem, om Tilbagetagelsen sker paa Marken eller i Optagerens Hus, Sold eller andet indelukket Sted. Det er en Selsfølge, at Optagerens Ret involverer Ret til at føre det optagne Dyr bort fra Optagelsesstedet og da navnlig til at hjemføre Dyret til sit Eget. Det vil altsaa fremdeles kunne indtræffe, at den egenmægtige Tilbagetagelse af et optaget Dyr sker enten paa Optagerens Grund eller andetsteds; den kan ske paa hans Mark, men ogsaa paa en Bei, der passeres, hjemme i hans Stald, i en fælles Fold osv. Det er den historiske Anledning til, at der i Vædringsforslaget er indført Ordene: „paa Optagerens Grund eller andetsteds“. Naar der dernæst kun er nævnt „Gieren“, da er dette i Eighed med, at der hele Lovforslaget igjennem kun er nævnt Gieren, skjøndt der under visse Omstændigheder kan være Tale om Personer, der staa i andet Forhold til Dyret end et Eiendomsforhold. Men naar vi ikke vilde foreslaa nogen Forandring i dette Ord paa andre Steder i Lovforslaget, maatte vi jo ogsaa fastholde det samme Ord her; derfor er der nævnt „Gieren“. Man vil selvfølgelig kun sætte Straffebestemmelse for den, overfor hvem Optagelsen har fundet Sted, og som saa egenmægtig tilbagetager Dyret; Om nogen Anden tager noget optaget Dyr tilbage, vedkommer selvfølgelig ikke denne Lov, det er en Handling, der ikke skal sættes Straf for her. Her er kun Tale om at sætte Straf for den, der krænker Optagelsesretten; ligooverfor en Anden, der tager Dyret, har det jo ikke nogen Betydning, om det er optaget eller ikke. Endvidere have vi fundet os foranledigede til at tilføie: „eller ved sine Følf“, idet det at beordre sine Følf til Tilbagetagelsen maa

være ligesaa strafbart som selv at tage Dyret tilbage. Derimod have vi, som sagt, ikke villet foreslaa forskellige Straffe for de Tilfælde, at Tilbagetagelsen sker paa anden Mands Grund, eller den sker andetsteds; naar man sætter Bøder uden Minimum og Maximum, vil der jo være tilstrækkeligt Spillerum for Domstolene til at tage Hensyn til de Momenter, der kunne have Indflydelse paa Strafbarhedens Grad. — Naar dette Forslag, som jeg haaber, vedtages, ville Ordene: „denne Ret“ i 2det Stykke af Paragraphen komme noget langt bort fra den Ret, som det henvisende Stedord viser hen til, og derfor foreslaa vi istedetfor: „denne Ret“ at sige „Optagelsesretten“. Naar dette sker, kan jeg ikke anse det for tvivlsomt, at der vises hen til Optagelsesretten, saaledes som den i 1ste Stykke af § 2 er defineret, saa at altsaa Gieren af private Veie ikke alene selv, men ogsaa ved deres Følf, eller hvem de ellers dertil maatte bemyndige, kunne optage Dyr paa Veiene. Jeg tror ikke, det er nødvendigt til „Optagelsesretten“ at føie „ovennævnte“ eller „som foransført“ eller Eligt. — Det andet Tillæg, vi have den Gæde at foreslaa til § 2, gaar ud paa Bevarelsen af det Offentliges Ret til at optage Dyr paa fredet Sandflugt. Som det vil være de ærede Medlemmer bekiendt, hæver Lovforslagets § 15 § 19 i Loven af 29de Marts 1867 angaaende Sandflugtens Dæmpning m. v. Naar denne Paragraph hæves, har Udvalget naturligen maattet henvende sin Opmærksomhed paa, om der ikke i den var Noget, der ikke burde hæves, eller om Alt kunde undværes, naar Lovforslaget ophøiedes til Lov. Vi ere da blevne opmærksomme paa, at der i § 19 hjemles Sandflugtsbetjentene en Ret, som vil bortfalde, naar den ikke optages i § 2, og vi foreslaa den derfor optagen her. Naar der i dette Vædringsforslag staa: „foruden Gieren ogsaa“, saa er dette en Feil; disse Ord skulle udgaa. Den ærede Formand vil vistnok være enig i, at der ikke kan være nogen Tale om nogen Ret for Gieren i dette Tilfælde, men kun om en Ret for Sandflugtsbetjentene, og saaledes lyder ogsaa Bestemmelsen i Loven af 1867.